

En Allhelgonapredikan från 1829

PER OLOF DAHLSTRÖMSSON var tidigare skolpräst i Orsa. Efter enhälligt kallelse utnämnd till pastor i Sofia Magdalena församling på Sollerön år 1828. Han tillträdde 1829. Död 1830.

Dahlströmsson var en gärna hörd predikant och man lät efter hans död i tryck ge ut ett stort antal av hans predikningar. I en av dessa, hål- len 1820 då han efter en tids tjänstgöring tog avsked av Våmhus, finns en patetisk slutvinjett: ”Jag har haft viljan att för Eder välfärd göra allt vad jag förmått; men jag har ock stundom tröttnat; mina dagar äro nu framgångne, såsom en rök min ungdomstid, min helsa och mina krafter har jag uppoffrat ibland Eder”.

Denna Allhelgonadagspredikan är skriven i ett häfte om 16 sidor, sammanbundna av lintråd. Den är indelad i 14 paragrafer och skriven i en vacker och noggrann stil. Man får ett intryck av en känsla för den Heliga Skrifts *HELIGHET*, en känsla som tycks ha gått förlorad i våra dagar. Innehållet rör sig också om Gudsordet, som utlägges och förklaras. Bibeln fick predika i första hand. Om man följer nutida predikningar i etermedia och annars tycks predikanten först komma med en synpunkt som i bästa fall har anknytning till texten för att sedan fortsätta med egna synpunkter, som ligger ”i tiden”. — ”Den levande anden förnyar

sig ständigt och fullföljer sitt mål på mångfaldigt och obegripligt sätt genom mänsklighetens historia. Mätt med detta mått betyder namn och former, som vi givit den ytterst litet, det är bara bladen och blommorna, som växer på det eviga trädet.” (Jung) —

Även barnen fick följa till kyrkan, och för dem kunde predikan bli lång. När predikan pågått en stund kunde det hända, att Markus Annas morfar tog upp sin för dagen rena snusnäsduk och lärde henne att vika en ”ekunn” att leka med så att hon inte somnade. Men det är en annan historia - - - Och gummorna tog fram sin bukett av krusmynta, salvia, rosmarin och andra kryddväxter, som de bilagt psalmboken och luktade på den för att kunna hålla sig vakna och kunna följa med under den långa predikan. —

Predikan på All Helgona Dag hållen i Sophia Magdalena Kyrkia 1829.

I Jesu Namn!

Jag vill undervisa dig och lära dig vägen, den du vandra skall. Så talar Den Evige, uppenbarande sin kärlek ock nåd emot mennishian, hvilken Han till lycksalighet skapat, och hvilken Han hvill ledsaga till evinnerligt lif. Fullbordadt är detta Hans löfte: Evangelii ljus af Christi Klarhet lyser Christenheten på vägen till himmelen, och Han som försäkrat om sig sjelf, att Han på vägen, sanningen och lifvet, har ifrån himmelen nedstigit, för att dit ledsaga sitt återlösta folk Med kärleksrik omvårdnad tager Han nu hvar och en af sina bekännare vid handen och säger: *Jag vill undervisa dig och lära dig vägen du vandra skall.* Orden läsas i Psalm 32; 7, 8.

§ 7

Jesus fordrar af sina bekännare om de vilja vandra vägen till himmelen vidare och för det andra *Bedröfvelse.* *Saliga,* säger Han, *äro de bedröfvade, ty de skola få hugsvalelse.* Ingen må dock tro, att den sanna Christendomen pålägger oss en sorg och bedröfvelse, som utesluter all glädje, eller att Jesus anbefaller den Christna att beständigt sörja och framgå på lifvets väg med hängande hufvud och andliga åtbörder endast för att vänta oss en andelig tröst från himmelen. Det är väl sant, att Jesu vänner ofta *genom mycken bedröfvelse måste ingå i Guds rike* och att de vid

syndens följder, så verkar denna erfarenhet ånger, sorg och bekymmer i mitt hjerta, om hugsvalelse och tröst blifver mig stor ängslan, och denna andeliga nöd drifver en syndare till Jesum, af hvilken han hugsvalad varder. Du som tror dig vandra på vägen till himmelen, undersök hvad du erfarit af denna syndasorg och andeliga bedröfvelse. har du icke känt i ditt hjerta, har din afvikelse från Gud icke gått dig rätt alfarligen till sinnes, har du icke tyckt illa vara, att du genom synden förtörnat Gud och med otack vedergällt Hans dig bevisade godhet, så är du ännu icke stadd på den rätta lifsens väg; du har icke blifvit delaktig af den hugsvalelse, som Jesus gifver blödande och förkrossade hjertan; ditt samvete saknar lugn och frid med sig sjelf, som upkommer en doft af försäkran om Guds nåd; har du ändock på din vandring i verden smakat någon bedröfvelse, så är den köttlig och jordisk; den kan icke föra dig ett enda steg längre fram på vägen till himmelen, och du kan ej eller göra dig räkning på att i denna sorg vinna tröst. Men *salige* äro *de öfver* sina synder rätt *bedröfvade, de skola få hugsvalelse.*

Vem väljer i dag ett bibelord att stå på sin gravsten?

*”Thy vi äre såsom i går komne och veta intet:
vårt lif är en skugga på jordene.*

(Job 8:9)

Detta eko från Dahlströmssons predikningar återfann Karl Lärka på en gammal gravsten på Sollerö kyrkogård. (Han kunde sedan inte återfinna stenen. Kanske var det just Dahlströmssons?) — Han tog orden till sig, och de gav gensvar hos honom. De återfinnas inskurna på en liten trätavla, uppsatt bland träden framför morfars gamla härbre vid Lärka-stugan, en plats som Karl älskade och där han hade hoppats att hans stoft en gång skulle få vila. Hur det nu än var med den saken, så kan man i benådade ögonblick — som när vi fann Karls vallhorn på härbresvinden därtill — där känna fläkten av en ande, som icke är av denna världen.

Lilly Sterner